

DILLUNS

Sant tornem-hi! (a patir...)

Antoni Dalmaes

Les vacances s'han acabat –anava a escriure l'estiu, però mentiria: en aquest país que sembla una sucursal del tròpic l'estiu dura nou mesos!; bé, en tot cas, som a setembre i intentem tornar a la normalitat després de dos mesos desgavellats i la primera cosa que em sobta, a finals d'agost, en tornar a casa, és que la lliga ja ha començat i, si he de dir la veritat, això no m'agrada. Cada vegada comencen més aviat, aquests! Hi haurà qui dirà que millor, que potser no haurien de fer tantes vacances, perquè els costen de passar, els diumenges d'estiu sense lliga. Uns altres argumentaran que aquest any encara bo, que hi ha hagut mundials i ens vam fer un tip de futbol, abans de marxar a les platges o a visitar llocs remots. Potser sí... però no.

Allò dels Mundials era com futbol de per bromes, en el qual competien equips que no em feien ni fred ni calor. Vull dir que un partit, posem entre l'Equador i Costa d'Ivori, no deixa de ser curiós i exòtic, però no desperta la més mínima passió. Que a l'endemà jugui Anglaterra contra Madagascar, tenia la gràcia d'anar, com sempre, a favor del dèbil; però, també com gairebé sempre, els meus acabaven perdent. La cosa de la Selecció Espanyola, tenia –ho confesso- la seva gràcia, perquè tot el que m'interessava d'aquell partit era saber si els contraris els clavaven una allisada prou vistosa, sense que cap dels nostres jugadors de préstec – Xavi, Puyol, Iniesta- prenguéss mal. I aquesta vegada tampoc no ens van decebre... Però futbol, el que es diu futbol, allò de passar-se la pilota amb intenció, moure's amb precisió, entrenar jugades, etc. no en vaig veure pas gaire. Si fins el Ronaldinho es va avorrir!

Els altres, els que diuen que està bé que les competicions comencin de seguida i que es queixen de les vacances dels futbolistes són uns desconsiderats ximplers. A mi no em va agradar gens, trobar-me en un hotel lluny de casa i veure com el Sevilla ens desmuntava l'esquema de joc, ens clavava tres gols i ens feia anar de cul. A part que em va tocar aguantar els espanyols cridaners que s'escampen pel món com una plaga, trobo que vam fer un paper ben galdós. I encara ara no em val cap excusa, perquè a un servidor no li agrada perdre ni jugant al parxís.

Torno a casa i, quan sóc a l'avió (un lloc on no hi ha cobertura per escoltar ni el Puyal ni cap emissora intel.ligible) resulta que s'estan jugant a Vigo els tres primers punts de la temporada. Home, no hi ha dret! Encara no he tornat, ja hem perdut una copa, i quan arribo els reportatges de la TV m'ensenyen un equip que puntua –gol de l'islandès de nom reconseguit- de manera casual, agònica i ben poc pròpia d'un campió seriós. Em direu: "Què més vols? Van ser tres punts!". Ja ho sabeu, què vull: futbol!

Del que va passar entre el Barça C i l'Espanyol, en aquesta mena de cosa que anomenen Copa Catalunya i que sembla un nou escarni més per al país (ja he perdut el compte dels que portem, però n'albiro de gloriosos abans d'acabar l'any!), ja ni en parlo: ni jugant set mesos haurien fet un gol els nois que anaven amb el vestit dels nostres! (Aquesta pedrera inquieta...). Suposo que van estar-se al camp fins al final del partit, perquè Rijkaard devia pensar que els de l'Espanyol són tan dolents que enca-

ra se'l podien haver fet ells mateixos. Feia temps que no veia una infàmia com aquella. I els locutors de TV –tema per a un altre dia- ho explicaven com si allò fos futbol!!

Després, amb l'Osasuna, els búlgars i etcètera, sembla que tot va aproximadament com hauria d'anar, però jo insisteixo: no calia començar tan aviat! Bé, en realitat, al llarg de tot l'article estic amagant una mica la veritat, perquè el que jo vull, no és pas que comencin al desembre, no. El que tinc –ara ho confesso- és pànic a començar. Vull dir que jo ja no començaria cap altra copa ni cap altra lliga, que voldria que el món del futbol quedés aturat a finals del maig passat: campions d'Europa i de la lliga per sempre. Amb aquest home que jo deia que no hi era tot, el Belletí, que em va fer tan feliç que encara em dura. I és que, en el fons, el que em costa de creure és que aquesta temporada les coses ens surtin la meitat de bé que l'anterior. I quan penso que hem de tornar a jugar contra el Chelsea (voleu dir que la flauta sonarà dos cops? N'esteu segurs que som tan bons?), anar al camp d'"ellos" (jo ja firmaria l'empat: no cal que ens aplaudeixin, aquest cop!) i, amb sort, arribar a una altra final d'infart com la de París (Sant Belletí gloriós!), jo no sé si ho podré resistir.

Per això m'angunieja tant que, quan encara no he desfet les males ni el goig de fa quatre mesos, els nois ja corrin pel camp i em comenci a venir aquella barreja d'il.lusió i de por que només s'acaba amb la sotragada bèstia de quan ens eliminen o amb victòries increïbles com les de l'any passat. Malacostumat, només em passa a mi, això de patir abans d'hora? ●